

дело на Владимир Каракашев и от четирите включени в тома драми две са преведени от българин (Рафаел Алварадо), а другите две от кубинци – Десидерио Наваро (Desiderio Navarro) и Рубен Марти (Rubén Martí): R. Stoyánov. I. Radóev. D. Dímov. G. Dzhágarov. *Teatro búlgaro. Selección y prólogo de Vladimir Karákashev*. Editorial Arte y Literatura. Ciudad de La Habana 1978.

„Майстори“ на Рачо Стоянов превежда Десидерио Наваро („Maestros“), „Тази малка земя“ на Георги Джагаров – Рубен Марти („Esta pequeña tierra“), а останалите две пиеси, „Червено и кафяво“ на Иван Радоев и „Почивка в Арко Ирис“ на Димитър Димов – Рафаел Алварадо („Rojo y pardo“, „Descanso en Arco Iris“).

IV.

Към 80-те години на XX век

„Cuentos búlgaros“ от Хавана 1974 г. представят богат материал за бъдещи публикации из Испаноамерика, като например: *Cuentos búlgaros*, Casa de la Cultura Ecuatoriana, Benjamín Carrión, Núcleo del Guayas, 1983.

Но ще се спрем върху другите българистични публикации, в най-голямата испаноговоряща страна – Мексико, обявявани в края на 70-те и началото 80-те години на XX век.

Като последица от подновяването на дипломатическите отношения между Мексико и България през 1974 г. започват да се издават в печатницата на Мексиканския национален автономен университет (UNAM) различни публикации за България и българската литература.

Между първите се намира „Десет български разказа“ – със занимателен предговор на изтъкнатия испаноамерикански белестрист Аугусто Монтеросо (Augusto Monterroso, 1921-2003): *Diez cuentos búlgaros*, Selección y presentación de Augusto Monterroso, UNAM, México 1978.

Още веднъж се намираме пред подбор от вече готова поредица български разкази в „кубински“ превод – в този случай десетте представени разказвачи са Г. П. Стаматов, Елин Пелин, Св. Минков, Орлин Василев, Емилиян Станев, Богомил Райнов, Ивайло Петров, Йордан Радичков, Дончо Цончев.